

ud paa at sætte Folk i Brummen. Dernæst vil jeg spørge den ærede Minister om, hvorledes han har tænkt sig, at Erstatningen for Arrest skal gives af hans Reisedommere, af disse provisoriske Dommere, som han sender omkring i Landet, om Meningen er, at alle de Mænd, der ere satte i Brummen f. Ex. i Vendsyssel paa Grund af Brønderslev-Affæren, ikke skulle have anden Erstatning end den, Assessor Sengerslev finder rigtig. Jeg tillader mig at spørge, om Loven er at forstås saaledes, at disse Vendsyssel-Arrestanter ikke kunne faae mere Erstatning end den, de provisoriske Dommere eller, om man vil, Kommissionerne ville tilkjende dem? Thi dersom dersom der svares Ja paa dette Spørgsmaal, er jeg overbevist om, at jeg vil faae den store Opinion paa min Side for, at der ikke skal tillægges de inkvisitoriske Dommere den Magtfuldkommenhed bagefter at fritage sig selv for Erstatning eller at knibe paa det Vederslag, der skal skjænktes den ulovlig Arresterede for Frihedstabet og for al den Sorg og Tænders Gnidse, der er fremkaldt i hans Familie. Jeg er vis paa, at den offentlige Mening vil fordømme en saadan Lov, som er saa ussel til Bestyttelse for den personlige Frihed, og derfor tror jeg, at dette Lovforslag har mere Anstrøg af at være friskindet og at være til Borgernes Bestyttelse, end det i Virkeligheden vil blive, hvis man fastholder de Principer, hvorpaa det er bygget. Jeg tror, at den provisoriske Magtfuldkommenhed, som den Minister, der sidder her lige overfor mig, har udviklet til Stade for vort Land i de sidste Par Aar, opfordrer os til at staa paa Vagt overfor det, der bydes os, naar det gjælder om at bestytte den personlige Frihed, thi ingensinde i den Tid, jeg mindes, har den personlige Frihed været saaledes i Fare og saaledes forulempet som under den nuværende Justitsminister.

Justitsministeren (Mellermann):

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skal jeg overfor det, der er fremkommet fra det ærede Medlem, der nu satte sig, først bemærke, at det jo selvfølgelig aldeles ikke er Meningen med dette Lovforslag at gjøre nogenjombest Forandring i de Regler, der gjælde om Dommers personlige Ansvar for deres Embedshandlinger. Dersom der altsaa ikke er Andet i Veien, saa kunne vi let blive enige om at sætte en Bestemmelse ind i Lovforslaget, hvorved det udtrykkelig udtales, at Lovforslaget ikke gjør nogenjombest Forandring i saa Henseende. Men skulle vi spørge, hvad der er det Hensigtsmæssigste og Gavnligste for de Forurettede, for dem, der mene at kunne gjøre en Ret gjældende efter

dette Forslag, saa tror jeg, at Alle maa være enige om, at det vilde være meget lidet i de Folks Interesse, om de bleve henvisste til først at søge deres Erstatning hos Dommeren, saa at de først bagefter, naar de havde forsøgt det og da enten mulig havde tabt et saadant Erstatningskrav overfor ham, hvad de rimeligvis i de fleste Tilfælde vilde komme til, eller havde faaet tilkjendt en Erstatning, som Dommeren mulig ikke kunde betale — at de først da bleve berettigede til at gaa til Statskassen. Jeg tror, at det vilde være en Ordning, som i overordentlig ringe Grad vilde stemme med disse Folks Interesser, og vil man gjøre Noget, der kunde nytte de Folk, saa maa det netop være, at man giver dem en Ret til ganske uden Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan være Tale om et personligt Ansvar for Dommeren eller ikke, at gaa til Statskassen. I de fleste Tilfælde, som falde ind under denne Lov, vil der ikke kunne være Tale om at bebrejde Dommeren Noget. Det kan hændes og hændes i mange Sager, at der falder Mistanke i Begyndelsen imod Folk, der senere vise sig ikke at være skyldige. Det er Noget, der ikke kan undgaaes, og som, for at jeg skal nævne en bestemt Klasse Sager, navnlig er meget hyppigt i Brandstiftelses-sager. Dersom man i saadanne Sager ikke skulde have Lov til at anvende Varetægtsfængsel imod dem, man mener at kunne mistænke, saa vilde det blive endnu vanskeligere at opdage en Brandstifter, end det er nu, hvor man jo hører mange Klager over, at der gaar Meget i Svang, for hvilket Ingen drages til Ansvar. Jeg nævner kun dette som Exempel. Forøvrigt er det kun undtagelsesvis, at der kan være Tale om at drage en Dommer til Ansvar. Vil man gjøre Noget, der kan være i de Paagjældendes Interesse, skal man selvfølgelig ikke forlange af dem, at de først skulle gjøre Forsøg paa at faae Erstatning hos Dommeren, men saa skal man give dem Ret til strax at henvende sig til Statskassen med deres Krav. Forsaavidt det dernæst blev bemærket af det ærede Medlem, at det ofte er Tilfældet, at Vedkommende ikke strax med Bestemthed kan opgive, hvor megen Erstatning han kræver, men først senere, naar han efter at være kommen ud har havt Leilighed til at se paa sine Affærer, kan sige det med Bestemthed, saa skal jeg dertil svare, at Lovforslaget forlanger ikke af ham, at han strax skal sige det. Paragraf 4, 1ste Stykke, handler om, hvorledes det skal gaa, naar han fremsetter Begjæringen, inden Sagen er sluttet; men i det næste Stykke tales der om, hvorledes det skal gaa, hvis han ikke fremsetter Begjæringen under